"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ- ଆତ୍ମାରୁ ବିକାର ରୂପକ ଆବର୍ଜନାକୁ ବାହାର କରି ଶୁଦ୍ଧ ପବିତ୍ର ଫୁଲ ହୁଅ, କେବଳ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସମସ୍ତ ଆବର୍ଜନା ବାହାରିଯିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେଉଁ ଗୋଟିଏ କଥାରେ ବାବାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିବାକୁ ହେବ ?

ଉତ୍ତର:- ବାବା ଯେପରି ପରମ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି, କେବେ ବି ଅପବିତ୍ର ମ୍ଳେଚ୍ଛଙ୍କ ସହିତ ମିଶନ୍ତି ନାହିଁ, ବହୁତ ବହୁତ ସେକ୍ରେଡ୍ (ପବିତ୍ର) ସେହିପରି ତୁମେ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଥିବା ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କର, ଖରାପକୁ ଦେଖ ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏମାନେ ଦୁହେଁ ତ ତୁମର ପିତା । ଜଣଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କୁ ଶାରୀରିକ ପିତା କୁହାଯିବ । ଉଭୟ ତ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଶରୀରରେ ଅଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଯେପରି ଉଭୟ ପିତା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ଜଣେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଆଉ ଜଣେ ବୁଝୁଛନ୍ତି ତଥାପି କହିବା ଉଭୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମାରେ କେତେସବୁ ମଇଳା ଲାଗିଛି । ମଇଳା ଲାଗିବା ଦ୍ୱାରା କେତେ କ୍ଷତି ହୋଇଯାଏ । ଏହି ଲାଭ ଓ କ୍ଷତି ସେତେବେଳେ ଦେଖାଯାଇଥାଏ ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ଶରୀର ସହିତ ଥାଏ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ, ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ପବିତ୍ର ହେଲେ ଯାଇ ଏଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଭଳି ପବିତ୍ର ଶରୀର ମିଳିବ । ଏବେ ଆତ୍ମାରେ କେତେ ମଇଳା ଲାଗିଛି । ଯେପରି ମଧୁ (ମହୁ) ବାହାର କଲାବେଳେ ତାହାକୁ ଛାଣିଥା'ନ୍ତି । କେତେ ମଇଳା ବାହାରିଯାଏ ପୁଣି ଶୁଦ୍ଧ ମଧୁ ଅଲଗା ହୋଇଯାଏ । ସେହିପରି ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ କେତେ ମଇଳା ହୋଇଯାଇଛି । ଆତ୍ମା ହିଁ କାଞ୍ଚନ ଥିଲା, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ଥିଲା । ଶରୀର ମଧ୍ୟ କେତେ ସୁନ୍ଦର ଥିଲା । ଏଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଶରୀରକୁ ଦେଖ କେତେ ସୁନ୍ଦର । ମନୁଷ୍ୟ ତ' ଶରୀରକୁ ହିଁ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି ନା । ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖନ୍ତି ନାହିଁ । ତାଙ୍କଠାରେ ଆତ୍ମାର ତ ପରିଚୟ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ଆତ୍ମା ସୁନ୍ଦର ଥିଲା ତେଣୁ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ମିଳୁଥିଲା । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏବେ ଏପରି ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ । ତେବେ ଆତ୍ମା କେତେ ଶୁଦ୍ଧ ହେବା ଦରକାର । ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ତମୋପ୍ରଧାନ କୁହାଯାଏ, କାହିଁକି ନା ସେଥିରେ ପୂରା ମଇଳା ଲାଗିଛି । ପ୍ରଥମତଃ ଦେହ-ଅଭିମାନର ମଇଳା, ଆଉ ପୁଣି କାମ-କ୍ରୋଧର ମଇଳା । ମଇଳା ବାହାର କରିବା ପାଇଁ ଛଣାଯାଏ ନା । ଛାଣିଲେ ରଙ୍ଗ ହିଁ ବଦଳିଯାଏ । ତୁମେ ଭଲ ଭାବେ ବସି ବିଚାର କର ତେବେ ଅନୁଭବ ହେବ ଯେ ଏବେ ଆତ୍ମାରେ ବହୁତ ମଇଳା ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଆତ୍ମାରେ ରାବଣର ପ୍ରବେଶତା ହୋଇଛି । ଏବେ ତାହା ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବାହାରିବ । ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ସମୟ ଲାଗିଥାଏ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେବା କାରଣରୁ ବିକାରର କେତେ ମଇଳା ଲାଗିଛି । କ୍ରୋଧର ମଇଳା ମଧ୍ୟ କିଛି କମ୍ ନୁହେଁ । କ୍ରୋଧୀ ମନ ଭିତରେ ଯେପରି ଜଳୁଥାଏ । କୌଣସି ନା କୌଣସି କଥାରେ ମନ ଜଳୁଥାଏ । ଚେହେରା ମଧ୍ୟ ତମ୍ବା ପରି ହୋଇଯାଏ । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝିପାରିଛ, ଆମର ଆତ୍ମା ଜଳିଯାଇଛି । ଆତ୍ମାରେ କେତେ ମଇଳା ଅଛି — ଏବେ ଜଣା ପଡୁଛି । ବହୁତ କମ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିପାରୁଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ତ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ଫୁଲ ଭଳି ହୋଇ ସେବା କରିବା ଦରକାର ନା । ଏବେ ତ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବହୁତ ଅବଗୁଣ ଅଛି । ତୁମକୁ ତ ସବୁ ଅବଗୁଣକୁ ବାହାର କରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କେତେ ପବିତ୍ର ଥିଲେ । ବାସ୍ତବରେ ତାଙ୍କୁ ହାତ ଲଗାଇବାର ମଧ୍ୟ ହୁକୁମ ନାହିଁ । ପତିତମାନେ କେବେ ବି ଏତେ ଉଚ୍ଚ ପବିତ୍ର ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ହାତ ଲଗାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । କାରଣ ହାତ ଲଗାଇବାର ଯୋଗ୍ୟ ହିଁ ନୁହଁନ୍ତି । ଶିବଙ୍କୁ ତ ହାତ ଲଗାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ସିଏ ତ ନିରାକାର ତେଣୁ, ତାଙ୍କୁ କେହି ହାତ ଲାଗିପାରିବେ ନାହିଁ । ସିଏ ତ ପରମ ପବିତ୍ର । ଯଦିଓ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିମାକୁ ବଡ କରିଦେଇଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଏତେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ, ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ତ କେହି ହାତ ଲଗାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ପରେ ଶରୀର ବଡ ହୋଇଥାଏ । ଆତ୍ମା ତ ବଡ-ଛୋଟ ହୁଏ ନାହିଁ । ଏହା ତ ହେଉଛି ଆବର୍ଜନାର ଦୁନିଆ । ଆତ୍ମାରେ କେତେ ମଇଳା ଅଛି । ଶିବବାବା ତ ବହୁତ ପବିତ୍ର । ଏଇଠି ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ (ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମା) ଏକ ସମାନ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କହିଦିଅନ୍ତି, ତୁମେ ତ ପଶୁ ଅଟ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏପରି ଭାଷା ରହିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ଅନୁଭବ କରୁଛ ଯେ ଆମ ଆତ୍ମାରେ ବହୁତ ମଇଳା ଲାଗି ରହିଛି । ଆତ୍ମା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ଯୋଗ୍ୟ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ । ଏଭଳି ଅଯୋଗ୍ୟ ଜାଣି ମାୟା ମଧ୍ୟ ଯୋଗ ତୁଟାଇ ଦେଉଛି ।

ବାବା କେତେ ପବିତ୍ର । ଆମେ ଆତ୍ମା ସବୁ କ'ଣରୁ କ'ଣ ହୋଇଯାଉଛୁ । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଆତ୍ମାକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ତୁମେ ମୋତେ ଡାକିଛ । ତୁମ ଭିତରେ ବହୁତ ମଇଳା ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ବଗିଚାରେ ସବୁ ଫୁଲ କେବେ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ହୋଇନଥା'ନ୍ତି କ୍ରମାନୁସାରେ ଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ବାବା ତ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିରୂପି ବଗିଚାର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ଆତ୍ମା କେତେ ପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ ପରେ ପୁଣି କେତେ ମଇଳା, ପୂରା କଣ୍ଟା ପାଲଟିଥାଏ । ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ଦେହ-ଅଭିମାନର, କାମ, କ୍ରୋଧର ମଇଳା ଭରି ହୋଇଯାଏ । କ୍ରୋଧ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟଠାରେ କେତେ ଅଛି । ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଗଲେ ପୁଣି କାହାର ମୁହଁ ଦେଖିବାକୁ ମଧ୍ୟ ମନ ହେବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଖରାପ ଦେଖ ନାହିଁ । ଅପବିତ୍ରକୁ ଦେଖିବାର ହିଁ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇ, ପବିତ୍ର ନୂଆ ଶରୀର ଧାରଣ କଲେ ପୁନର୍ବାର

ଆବର୍ଜନାକୁ ଦେଖିବ ହିଁ ନାହିଁ । ମଇଳାର ଦୁନିଆ ହିଁ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସି କେତେ ମଇଳା ହୋଇଯାଇଛ । ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଡାକୁଛନ୍ତି — ବାବା ଆମଠାରେ କ୍ରୋଧର ଭୂତ ଅଛି । ବାବା ଆମେ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛୁ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ବାବା ତ ସର୍ବଦା ପବିତ୍ର । ଏପରି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହି କେତେ ବଦନାମ କରୁଛନ୍ତି । ନିଜ ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଘୃଣା ଆସୁଛି — ଆମେ କ'ଣ ଥିଲୁ ପୁଣି କ'ଣରୁ କ'ଣ ହୋଇଯାଉଛୁ । ଏହି କଥା ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ବୁଝୁଛ, ଆଉ କୌଣସି ସତସଙ୍ଗ ଅଥବା ୟୁନିଭରସିଟି (ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ) ଇତ୍ୟାଦି କେଉଁଠାରେ ମଧ୍ୟ ଏପରି ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବିଷୟରେ କେହି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ, ଆମର ଆତ୍ମାରେ କିପରି ମଇଳା ଜମା ହୋଇଯାଇଛି । ୨ କଳା କମ୍ ହେଲା ପୁଣି ୪ କଳା କମ୍ ହେଲା, ମଇଳା ଜମା ହୋଇଗଲା ସେଥିପାଇଁ ତ କୁହାଯାଉଛି ତମୋପ୍ରଧାନ । କେହି ଲୋଭରେ, କେହି ମୋହରେ ଜଳି ମରୁଛନ୍ତି, ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ହିଁ ଜଳି-ଜଳି ମରିଯାଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ଶିବବାବା ତୁମକୁ ଏପରି କରୁଛନ୍ତି, ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ହିଁ ଶରୀର ଛାଡିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ତ ବାବା ହିଁ ଏପରି କରିଛନ୍ତି ନା । ତେବେ ନିଜ ପ୍ରତି କେତେ ଯତ୍ନବାନ ହେବା ଦରକାର । ତୁଫାନ ତ ବହୁତ ଆସିବ । ତୁଫାନ ମାୟାର ହିଁ ଆସେ, ଆଉ କୌଣସି ତୁଫାନ ନୁହେଁ । ଯେପରି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ହନୁମାନ ପ୍ରଭୃତିଙ୍କର କାହାଣୀ ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଭଗବାନ ହିଁ ଶାସ୍ତ୍ର ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ଭଗବାନ ତ ସବୁ ବେଦଶାସ୍ତ୍ରର ସାରାଂଶ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଭଗବାନ ତ ସଦଗତି କରି ଦେଲେ, ତାଙ୍କର ଶାସ୍ତ୍ର ତିଆରି କରିବା କ'ଣ ଦରକାର । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଖରାପ କଥା (ଭୁଲକଥା) ଶୁଣ ନାହିଁ । ଏହି ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଉଚ୍ଚ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ମୁଁ ତ ଏ ସବୁଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଲଗା । ମୋତେ କେହି ବି ଚିହ୍ନି ନାହାନ୍ତି । ବାବା କ'ଣ, କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି କିଏ-କିଏ ମୋର ସେବା କରୁଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ବସନ୍ତି । କେତେକ ତ ଏପରି ବି ଅଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସେବା କ'ଣ ଜଣା ହିଁ ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ତ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଯଦିଓ ଆତ୍ମା ଶୁଦ୍ଧ ହୁଏ, କିନ୍ତୁ ଶରୀର ତ ପତିତ ନା । ଯାହାର ଆତ୍ମା ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ, ତାଙ୍କର ଚାଲିଚଳନରେ ରାତି-ଦିନର ଅନ୍ତର ରହେ । ଚାଲି ଚଳନରେ ମଧ୍ୟ ଜଣା ପଡିଯାଏ । କାହାର ନାମ କୁହାଯାଉ ନାହିଁ, ଯଦି ନାମ କୁହାଯିବ ହୁଏତ ଆହୁରି ଖରାପ ହୋଇଯିବେ ।

ଏବେ ତୁମେ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଦେଖିପାରିବ — ତୁମେ କ'ଣ ଥିଲ, କ'ଣ ହେବାକୁ ଯାଉଛ! ତେବେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବା ଦରକାର ନା । ନିଜ ଭିତରେ ଥିବା ମଇଳାକୁ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । ଲୌକିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବି କେତେକ ବହୁତ ଖରାପ ସନ୍ତାନ ଥା'ନ୍ତି ଯାହାଙ୍କ ପାଇଁ ବାପା ମଧ୍ୟ ବିବ୍ରତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । କହନ୍ତି ଏପରି ସନ୍ତାନ ନ ହୋଇଥିଲେ ଭଲ ହୋଇଥାନ୍ତା । ଫୁଲ ବଗିଚାର ତ ସୁଗନ୍ଧ ଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ମଇଳା ବି ଅଛି । ଅରଖ ଫୁଲକୁ ତ ବିଲକୁଲ୍ ଦେଖିବାକୁ ମନ ହୁଏ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବଗିଚାକୁ ଗଲେ ଦୃଷ୍ଟି ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଉପରେ ପଡିବ ନା । ଆତ୍ମା କହିବ ଏହା ଅମୁକ ଫୁଲ । ସୁଗନ୍ଧ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଫୁଲର ନେବେ ନା । ବାବା ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ୟାଙ୍କର ଆତ୍ମା କେତେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରରେ ରହୁଛି, କେତେ ପବିତ୍ର ହୋଇଛି ଆଉ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସଦୃଶ କରୁଛି । ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛି! ମୂଳ କଥା ହିଁ ହେଉଛି ମନ୍ମନାଭବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ତେବେ ପବିତ୍ର ଫୁଲ ହୋଇଯିବ । ଏଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କେତେ ପବିତ୍ର ଫୁଲ ଥିଲେ । ଏମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବା ଆହୁରି ପବିତ୍ର । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କ'ଣ ଜଣା ଅଛି ଯେ ଏଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ଶିବବାବା ହିଁ କରିଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ, ଏମାନେ ଏହି ପୁରୁଷାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଏପରି ହୋଇଛନ୍ତି । ରାମ କମ୍ ପୁରୁଷାର୍ଥ କଲେ, ତେଣୁ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ହେଲେ । ବାବା ତ ବହୁତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମତଃ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହିବାକୁ ହେବ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମଇଳା ବାହାରିଯିବ, ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ତୁମ ପାଖକୁ ମ୍ୟୁଜିୟମ ଆଦି ଦେଖିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଆସୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କର ସେବାର ବହୁତ ସଉକ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ସେବାକୁ ଛାଡି କେବେ ନିଦ୍ରା ଯିବା ଅନୁଚିତ୍ । ସେବାରେ ବହୁତ ସଜାଗ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ମ୍ୟୁଜିୟମ (ସଂଗ୍ରହାଳୟ)ରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ବିଶ୍ରାମ ପାଇଁ ସମୟ ରଖୁଛ । ଗଳା ଥକିଯାଏ, ଭୋଜନ ଆଦି ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହୁଏ, ତଥାପି ମଧ୍ୟ ସଦାବେଳେ ମନ ଉଛୁଳିବା ଦରକାର । କେହି ଆସିଲେ ତାଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଇବି । ଭୋଜନ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ କେହି ଆସିଲେ, ପ୍ରଥମେ ତାଙ୍କ କଥା ବୁଝି ପରେ ଖାଇବା ଉଚିତ୍ । ଏହିପରି ସେବାଧାରୀ ହୁଅ । କେତେକଙ୍କୁ ବହୁତ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିଯାଏ, ଆରାମ-ପସନ୍ଦ, ନବାବ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ତ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିବ ନା । ଏଇ ନବାବ ପଣିଆ ଛାଡ । ପୁଣି ବାବା ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମଧ୍ୟ କରାଇବେ — ନିଜର ପଦକୁ ଦେଖ । ଦେହ-ଅଭିମାନର କୁରାଢି ନିଜେ ହିଁ ନିଜ ଗୋଡରେ ଲଗାଇଛ । ବହୁତ ସନ୍ତାନମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଈର୍ଷା କରନ୍ତି । ଆରେ, ଇଏ ତ ଶିବବାବାଙ୍କର ରଥ, ଏହାଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ତ ନେବାକୁ ହିଁ ପଡୁଛି । ଏଠାରେ ତ ଏପରି ବି ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ଔଷଧ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି, ଡାକ୍ତରଙ୍କ ଠାରୁ ବହୁତ ଚିକିତ୍ସା ନେଉଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଶରୀରକୁ ସୁସ୍ଥ ରଖିବାର ଅଛି, କିନ୍ତୁ ନିଜ ଅବସ୍ଥାକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ହେବ ନା । ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହି ଖାଇଲେ କୌଣସି ଖାଦ୍ୟ କେବେ କ୍ଷତି କରିବ ନାହିଁ । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ଖାଦ୍ୟରେ ଶକ୍ତି ଭରିଯିବ । ଭୋଜନ ବହୁତ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ସେହିଭଳି ଅବସ୍ଥା ଏବେ କାହାର ହେଲେ ନାହିଁ । ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି, ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତିଆରି ହୋଇଥିବା ଭୋଜନ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଅଟେ କିନ୍ତୁ ଏହା ସେତେବେଳେ ହେବ, ଯେତେବେଳେ ଯୋଗରେ ରହି ତିଆରି କରାଯିବ । ଯୋଗରେ ରହି ତିଆରି କଲେ, ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଲାଭ, ଖାଉଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଲାଭ ମିଳିବ ।

ଅରଖ ଫୁଲ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ନା । ଏମାନେ ବିଚରା କି ପଦ ପାଇବେ । ବାବାଙ୍କୁ ତ ଦୟା ଲାଗେ । କିନ୍ତୁ ଦାସ-ଦାସୀ ହେବାର ମଧ୍ୟ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି, ଏଥିରେ ଖୁସି ହେବାର ନାହିଁ । ବିଚାର ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି ନାହିଁ - ମୋତେ ଏହିପରି (ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ପରି) ହେବାର ଅଛି । ଦାସ-ଦାସୀ ହେବା ଅପେକ୍ଷା ସାହୁକାର ହେବା ତ ଭଲ, ନିଜେ ଦାସ-ଦାସୀ ରଖିପାରିବ । ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି, ନିରନ୍ତର ମୋତେ, ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ସ୍ମରଣ କରି-କରି ସୁଖ ପାଅ । ଭକ୍ତମାନେ ପୁଣି ସ୍ମରଣ କରିବା ପାଇଁ ମାଳା ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ତାହା ଭକ୍ତମାନଙ୍କର କାମ । ବାବା ତ କେବଳ କହୁଛନ୍ତି, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି, ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବାସ୍ । ବାକି ଆଉ କୌଣସି ଜପ କରିବାର ନାହିଁ । ମାଳା ମଧ୍ୟ ଗଡାଇବାର ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣି, ତାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାର ଅଛି ମୁଖରେ ବାବା-ବାବା ମଧ୍ୟ କହିବାର ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ, ସିଏ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ବେହଦର ପିତା, ତାଙ୍କୁ ମନେପକାଇଲେ ଆତ୍ମା ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା କାଞ୍ଚନ ହୋଇଯିବ । ଏହା କେତେ ସହଜ କିନ୍ତୁ ଏହା ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ର ନା । ତୁମର ହେଉଛି ମାୟା ସହିତ ଲଢେଇ । ସିଏ ବାରମ୍ବାର ତୁମର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ହଟାଇ ଦେଉଛି । ଏହି ବିନାଶ କାଳରେ ଯିଏ ଯେତେ ପ୍ରୀତି ବୁଦ୍ଧି ହୁଏ, ସିଏ ସେତେ ବଡ ପଦ ପାଏ । ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ମନେ ନ ପଡନ୍ତୁ । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଛନ୍ତି, ଯିଏ କି ବିଜୟ ମାଳାର ଦାନା ହୋଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ଯେଉଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳର, ସେହି ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ହିଁ ବିଷ୍ଣୁ ମାଳା ତିଆରି ହୁଏ, ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ଗୁପ୍ତ ମେହନତ କରିଥା'ନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତ ନା । ବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଭଲ ଭଲ ନମ୍ବରୱାନ, ଯାହାଙ୍କୁ ମହାରଥି ବୋଲି ଭାବୁଥିଲେ, ସିଏ ମଧ୍ୟ ଆଜି ନାହାଁନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ବହୁତ ଅଛି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ମାୟା ବହୁତ ଜୋରରେ ଚାପୁଡା ମାରି ଦେଉଛି । ବହୁତ କମ୍ ଅଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କର ମାଳା ତିଆରି ହୋଇପାରିବ । ତଥାପି ବାବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ନିଜକୁ ଦେଖୁଥାଅ ଆମେ କେତେ ପବିତ୍ର ଦେବତା ଥିଲୁ ପୁଣି ଆମେ କ'ଣରୁ କ'ଣ, କେତେ ମଇଳା ହୋଇଯାଇଛୁ । ଏବେ ଶିବବାବା ମିଳିଛନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କ ମତରେ ଚାଲିବା ଦରକାର ନା । କୌଣସି ଦେହଧାରୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ନାହିଁ । କାହାର ମଧ୍ୟ ସ୍ମୃତି ନ ଆସୁ । ଚିତ୍ର ବି କାହାର ରଖିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା ହିଁ ସ୍ମୃତିରେ ରୁହନ୍ତୁ । ଶିବବାବାଙ୍କର ତ ଶରୀର ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଅସ୍ଥାୟୀ ଭାବେ ଧାର ନେଉଛି । ତୁମକୁ ଏପରି ଦେବୀ-ଦେବତା ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କରିବା ପାଇଁ କେତେ ମେହନତ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ମୋତେ ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ଡାକୁଛ । ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କରୁଛି, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆରେ ମୋତେ ଡାକୁନାହଁ । ସେଠାରେ ଆସି କ'ଣ କରିବେ! ପାବନ କରିବା ହିଁ ହେଉଛି ତାଙ୍କର ସେବା । ବାବା ଜାଣନ୍ତି ଯେ ପିଲାମାନେ ଜଳି ଜଳି ପୂରା କଳା କୋଇଲା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଗୋରା କରିବା ପାଇଁ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ନିଜର ସେବାକୁ ବିଲକୁଲ୍ ଠିକ୍ ଭାବରେ କରିବାକୁ ହେବ । ରାତିଦିନ ତୁମ ଭିତରେ ସେବା କରିବାର ଉତ୍ସାହ-ଉଦ୍ଦୀପନା ରହିଥାଉ । ସେବାକୁ ଛାଡି କେବେ ବି ଆରାମ କରିବାର ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କ ସମାନ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହେବାର ଅଛି ।

(୨) ଏକମାତ୍ର ଜଣଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରୀତି ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ନିଜ ଭିତରୁ ଆବର୍ଜନା ବାହାର କରିଦେବାକୁ ହେବ । ସୁଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ ଫୁଲ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏହି ଆବର୍ଜନାପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୁନିଆ ସହିତ ମନ ଲଗାଇବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- "ପ୍ରଥମେ ଆପଣ"ର ମନ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତଙ୍କର ସ୍ୱମାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ନିର୍ମାଣ ତଥା ମହାନ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଏହି ମହାମନ୍ତ୍ର ସର୍ବଦା ମନେ ରହିଥାଉ ଯେ "ନିର୍ମାଣ ଅର୍ଥାତ୍ ନିରହଂକାରୀ ଆତ୍ମା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ମହାନ ଅଟନ୍ତି" ଏବଂ "ପ୍ରଥମେ ଆପଣ" ବୋଲି କହିବା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ସ୍ୱମାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ଆଧାର ଅଟେ । ମହାନ ଆତ୍ମା ହେବାର ଏହି ମନ୍ତ୍ରକୁ ସଦାସର୍ବଦା ବରଦାନ ରୂପରେ ନିଜ ସାଥୀରେ ରଖିଥାଅ କାରଣ ଏହିଭଳି ବରଦାନଗୁଡିକ ଆଧାରରେ ହିଁ ତୁମେମାନେ ପାଳିତ ହେଉଛ ଏବଂ ସେହି ଆଧାରରେ ହିଁ ଉଡି ଉଡି ନିଜର ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହେବ । ଏଥିରେ ସେତେବେଳେ ମେହନତ କରିବା ପାଇଁ ପଡୁଛି ଯେତେବେଳେ ଏହି ବରଦାନଗୁଡିକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଉ ନାହଁ । ଯଦି ବରଦାନରେ ପାଳିତ ହେଉଥିବ, ବରଦାନକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଉଥିବ ତେବେ ତୁମର ସବୁ ମେହନତ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ସର୍ବଦା ସଫଳତା, ସର୍ବଦା ସନ୍ତୁଷ୍ଟତାର ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ଲାଗିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜର ଚେହେରା ଦ୍ୱାରା ସେବା କରିବା ପାଇଁ ହେଲେ ମୁଖମଣ୍ଡଳକୁ ଆକର୍ଷଣୀୟ, ଗମ୍ଭୀର ଏବଂ ହର୍ଷିତ ରଖ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****